

Clemente Ochoa

també en les seves temàtiques abstractes.

Per altra banda, l'abundant obra pública de Clemente Ochoa es concreta en més de trenta escultures a Espanya i a altres països, especialment en les ciutats de Castelldefels, Barcelona, Cascante, Madrid i el Principat d'Andorra.

Ha realitzat més de cinquanta exposicions a nivell autonòmic, estatal i internacional. És un escultor de la matèria que cerca l'expressió del gest en l'espai i es permet investigacions específicament concretades en la transformació de la matèria en energia, però mostrant la seva part orgànica, no la que s'obté com a resultat d'aquella.

Escultor al·legòric, busca el símbol per a introduir-se en l'explicació del misteri. Capta les altres dimensions a partir d'una realitat que concreta a través de la forma, però que, després, supera, anant més enllà dels seus límits. La seva creació és variada, encara que es basa en l'estructuració del gest; deixa lliure la matèria perquè evolucioni amb rapidesa. Capta el moment del gest, l'immortalitza perquè és un poeta del volum, catedràtic de la matèria, pensador de la temàtica, artista de la idea.

Exposa a l'Espai Ignasi Puente d'Alpicat

Clemente Ochoa, la dinàmica abstracta i geomètrica de l'escultura en l'espai

Manuel Clemente Ochoa, escultor i acadèmic, va néixer a la localitat de Cascante (Navarra) el 18 de febrer de 1937, va estudiar a Saragossa i a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona. Completa la seva formació amb nombrosos viatges per l'estranger.

Els seus inicis es caracteritzen per l'interès que demostra pel realisme acadèmic, especialment en la disciplina de la pintura.

En la seva segona etapa artística es centra en l'escultura, en concret en les formes piramidals. Cerca el centre del plexe solar interior creant torsos gestuals dotats de sensibilitat espiritual.

Mentre que la tercera etapa de la seva producció es basa en la dinàmica de l'obra geomètrica i abstracta, encarregant-se de combinar una estructura linial, expressiva, lírica i determinant en les seves figures i

Joan Lluís Montané de l'Associació Internacional de Crítics d'Art

Sobre l'obra que l'escultor Clemente Ochoa va exposar al local del MAAP-Espai Ignasi Puente a Alpicat, fins al 22 de juny de 2007

El cèlebre José Luis Aranguren deia que l'obra d'en Clemente Ochoa desmaterialitzava la massa; que el dinamisme i l'impuls la feia volar...

La seva obra està bàsicament inspirada en un sentit espiritual: dolces obres que dignifiquen tot un caràcter i una estètica fora del comú. Empíricament dissenyada, amb una construcció avalada per nobles materials, com ara el bronze brunyit. O bé peces monumentals construïdes amb acer inoxidable. En ocasions, l'obra regna enmig d'un ampli ventall d'edificacions urbanes, cercant el cel, i aconseguint una dinàmica harmonia originalment entonada amb l'entorn que l'envolta. No és així quan es tracta d'escultures situades en determinats parcs: la línia perd la seva verticalitat per integrar-se en un espai on solament hi resta la natura.

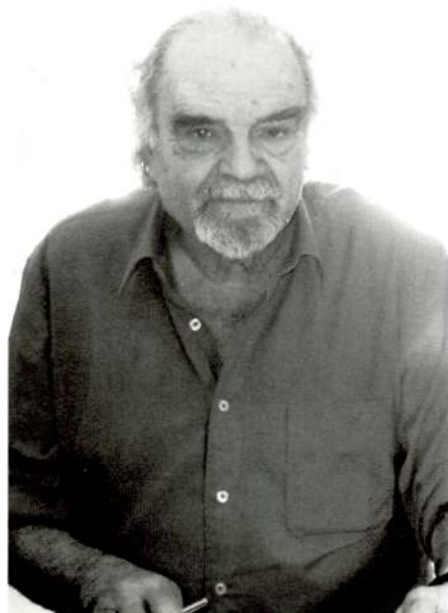
Determinants resulten ésser les obres gegants construïdes en determinades places d'arreu del món. El creador es sent més lliure, trenca motlles i teoritza amb la imperfecció, improvisa i crea una gran quantitat de formes geomètriques per després destruir-les un cop analitzades i transportades en un espai sense prejudicis i sí en base d'una analítica escrupolosament estudiada.

Apassionant creació artística la de l'escultor navarrès, digna i valuosa, tant pel concepte com per la forma, així com pel ple domini de la tècnica i del sentit artístic.

Ignasi Puente Marrot
MAAP-Espai Ignasi Puente

El món del gravat

Parlem amb Josep Guinovart Bertran

Neixes a Barcelona el 1927. Pintor, dibuixant i gravador, vas començar treballant com a pintor de parets. En 1944 ingresses a l'Escola de Belles Arts de la Llonja de Barcelona. A partir de 1951 et dediques plenament a la pintura, realitzes il·lustracions per a la revista del grup Dau al Set. Fundes en 1955 el grup Tahüll, junt amb Cuixart, Muxart, Tàpies i Tharrats. Cap el 1957 inicias una tendència informalista i abstracta, amb una forta presència matèrica. En 1952, 1962 i 1982 participes en la Biennal de Venècia i en 1957 en la Biennal de Sao Paulo. El juliol de 1994 s'inaugura l'Espai Guinovart que et dediquen a Agramunt (Lleida), població amb la qual tens un fort lligam.

Premi Nacional d'Arts Plàstiques del Ministeri de Cultura, 1982. Creu de Sant Jordi, de la

Generalitat de Catalunya, 1983. Cavaller de l'Ordre de les Arts i les Lletres, Ministeri de Cultura de l'Estat francès, 1984. Ciutadà Honorífic Internacional de la Ciutat de Nova Orleans, 1988. Premi Nacional d'Arts Plàstiques del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, 1990. Ordre al Mèrit Cultural Gabriela Mistral, Govern de Xile, 2001. Medalla Morera, Lleida, 2002.

Algunes reflexions de Josep Guinovart:

"Si no hi ha sensibilitat no hi ha possibilitat de futur."

"Es dona en mi una alternança entre els components expressionistes de xoc i el vessant líric, la dimensió espiritual."

"Mai no he arribat a l'èxit total i això m'ha permès començar de nou cada dia."

"Crec que estem en un moment tremendament deshumanitzat i penso que l'art participa d'aquesta crisi de deshumanització."

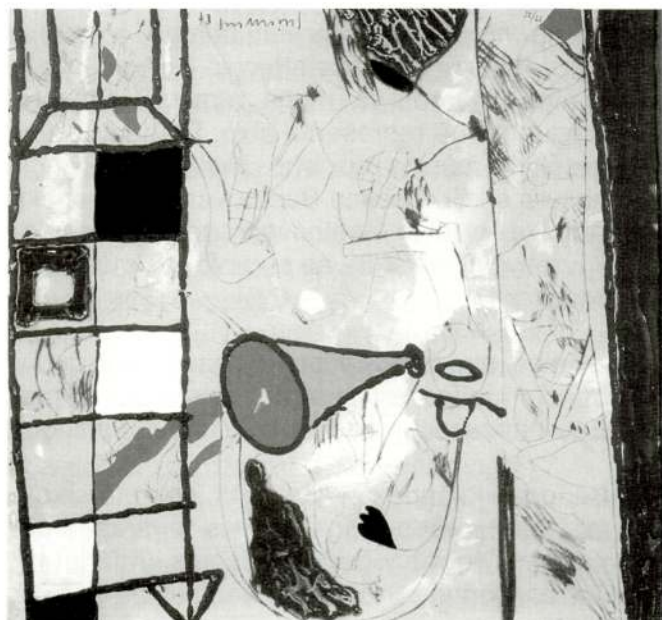
"Penso que l'art vinculat a les arrels és fonamental perquè és el que permet anar més directament a l'universal."

"Gravar és esgarapar, expressió, desig, sorpresa, sempre a l'espera de l'última paraula que donarà el tòrcul."

"El gravat, a diferència de la pintura, ens dona un estat il·lusori permanent en la seva inseguretat... És un somni constant que tan sols desperta quan el gravat surt del tòrcul i és llavors quan tens frustració o alegria."

- Com et vas interessar pel món del gravat?

Bé jo els primers gravats els faig entre el 1951-52, sobre Lorca. Després m'interesso per diferents formes de gravat litografia, sobre pedra, tot el que és el món del gravat m'interessa molt. Sobretot l'aiguafort perquè a diferència de la pintura, en què vas veient els resultats, en el gravat mai, sempre hi ha aquest

aspecte sorpresa. Fins que no aixeques el paper del tòrcul no veus el resultat. Això crea una situació que m'interessa.

- Has tingut ocasió d'aprendre a gravar amb algun expert o ha estat per el teu compte?

Vaig començar pel meu compte sempre. I normalment sempre ha estat iniciativa meva. Evidentment sempre et venen coses de fora, però en el gravat sempre m'ha interessat incidir-hi independentment de l'encàrrec.

- El París dels 25 anys et devia impactar molt. I vas tenir la sort de vvisitar l'estudi de Picasso.

Hi vaig anar en plena època de postguerra franquista, l'any 1953. Em va impactar perquè per primera vegada vaig entrar en contacte amb en Cezane i allò de Picasso va ser una anècdota, perquè jo estava amb un amic meu que coneixia un nebot d'en Picasso, en Vilato, i aquest nebot va venir allí on estàvem parlant i ens va convidar a un vernissatge d'en Picasso. No he parlat mai que he estat amic d'en Picasso ni remotament. És una cosa que em va agradar molt estar en el seu taller i poder estar amb ell.

- Quins artistes han influït en la teva obra?

Això és molt clar. Crec que no hi ha cap artista que no tingui influències, perquè influències és l'entorn, és tot, no sols els pintors. Des de la vida quotidiana, el pensament, la política, tot el que ens envolta, la pintura de totes les èpoques, el romànic, el cinema, la música. No hi ha mai un element concret, es una suma llavors un es va creant la pròpia personalitat a mesura que va assimilant coses.

- Què et motivà l'obra per les obres de Garcia Lorca?

És un poeta que m'ha interessat molt sempre, des del començament, però també és una cosa que demostra la ruptura que jo veia en la guerra, que vàrem conèixer la persecució de la llengua catalana, que va ser un fet molt evident. Teníem més coneixement de la poesia que es feia fora de Catalunya que de la pròpia perquè hi havia una ruptura per la dictadura de repressió que vàrem tenir. Això et marca, també perquè no venia jo d'una família burgesa cultural, sinó per part de la meua mare de la pagesia i per part del pare d'una família d'oficis en què no hi havia una biblioteca.

- En veure els gravats de la carpeta que vareu fer conjuntament amb Viladot em va cridar l'atenció el carborúndum. Com està treballat?

No hi ha una norma. Quan estàs incidint dintre del camp material t'adones conte que les coses es produeixen a partir de la pràctica i l'efecte del carborúndum el pots fer amb sorra, amb terra, amb el que vulguis. No et diré que és un fet casual, però sí que és el producte de la pràctica.

- Què es pot veure de Guinovart en l'obra de Guinovart?

Això sí que és difícil que jo ho digui. De vegades hi veu més l'espectador que el mateix autor.

- En l'elaboració d'un autoretrat, què destacaries?

No me n'he fet mai cap d'autoretrat. És que no sé parlar de mi, estic massa dintre. L'autor mai té un espai (distància de si mateix).

- En l'obra de Guinovart com en la de tots els gran s'ha parlat molt dels símbols. Guinovart què ens en diu del cercle i de l'òval?

M'imagino que si haig d'interpretar símbols doncs l'òval com l'ou és la clau, la base, la llum, és com un punt de partida. L'ou és la sortida, no hi ha dubte que és això. Els símbols són molt del camp de l'inconscient, per tant no es poden resumir massa. Jo crec fonamentalment que la pintura, l'art, segueix sent un misteri i per tant les coses s'expliquen per elles mateixes i estan obertes i que és l'espectador qui troba i qui ha de definir. Per això l'espectador és tant important. En potència és com un creador.

- Aquelles cordes que fiques a les creus, tenen una connotació de guitarra?

No l'aspecte musical també m'interessa. Bé, en dius corda de guitarra, però també pot ser una cortina, i en veure una cortina pots pensar en la guitarra. Un dels problemes per interpretar la pintura és precisament sempre intentar interpretar-la. Jo crec que el que s'ha de fer no és interpretar, sinó el que s'ha de fer és deixar-se dur pel que vas rebent, sense intentar posar barreres d'aclariments.

- Però tampoc podem evitar el costum de llegir sempre.

Home, no es pot evitar naturalment perquè el món objectiu té molta atracció i el món de la imatge figurada té molta atracció. La gent pregunta què representa això. En canvi, quan escolten música no s'ho plantegen i en la pintura sí. Si escoltes Beethoven o Stravinsky, l'equivalent d'un Beethoven seria una pintura figurativa. En pintura és mirar-la, en música és escoltar-la.

- Feies una reflexió sobre les avantguardes transformades en quelcom purament formal. Ens manca recuperar la inquietud pel contingut.

Bé, quan jo parlo del contingut, em refereixo al fet que moltes vegades les avantguardes perden l'equilibri dels continguts, referint-me per contingut a l'home, als espais humans. No